

król van
állatról,
orró égőv
bai közt.
esen le is
latokhoz
repülő
kaptak.
rajzban a
ert. Két
ragadni.
e rajzol-
a nagy
ött ilyen
sből lát-
ag tekin-
Szeke-
tem. Ha
mit kér-
érek. A
t tenni.
s amint
rthur és
ak. Szi-
agy csa-
tást kö-
d annál
alékeztél
ylem és
gint. A
ngédte-
tvényeid
a »Kis
más ol-
nészetes.
ásod esi-
rongyos
y annak
ése nem
olgált az
p emli-
ra, mert
tele po-
m fölvi-
nyom-
hasonló
ni a si-
olga és
i. Kérem
otam. —
mellé a
re nincs
üvelye-
hogy a
m. Küld-

A JANIKA LEVELE. (Lásd a 346 lapon.)

LILIKE VÉDENCZE.

— Nagyvárosi történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

SZEKERESNÉ csodálkozva hallgatta ezt s nem igen értette.

— Uram bocsá! kiáltá. Csak nem valami tolvajgyerek került a házamba?

Iluska nem figyelt e szavakra, csak nézett merően Torjainéra, mintha várná, mi fog most következni. Torjainé pedig nagyon komolyan s most már szigorubban mondá:

— Gyermek, beszélj igazat! Hol a tárczám?

— Én nem tudom. Én kivettem a zsebkendőt, mert mondták, hogy vegyem ki. A tárczát nem mondták, hát azt nem vettem ki.

— No lásd, mamácska. szólt Lilike hévvel, most már csak elhiszed? Iluska csak azt tette, amit magad meghagytál neki. Szegény Iluska! Ne gondold ám, hogy én is elhittem... nem, én egy percig sem hittem, hogy elloptad a tárczát.

A mama azonban nem hallgatott Lilikére.

— Mutasd a zsebeidet, mondá Iluskának.

Aztán maga nyult az Iluska zsebébe és a következő pillanatban kihuzta — a tárczát!

Iluska eltántorodott, Lilike pedig fájdalmasan sikoltott föl. Egy pillanatig kínos csönd volt, aztán Lilike hirtelen odalépett Iluskához és izgatottan, szinte reszkető hangon kérdé:

— Te loptad ki a mamám erszényét? Mikor tréfából kihuztad a zsebkendőt,

akkor kiloptad a tárczát és megtartottad?

Iluska szomoruan, de nyílt tekintettel egyenesen szemébe nézett Lilikének.

— Nem tettem, mondom, nem tettem. Eddig a pillanatig még csak nem is sejtettem, hogy a zsebemben van ez a tárcza. Nem hiszik el, tudom, de nem tettem.

— Én hiszem, én hiszem! szólt Lilike. Oh, te nem csalhatsz meg engemet. Mamácska, édes jó mamácska, hidd el, Iluska igazat beszél.

— Kedves gyermekem, te keveset tapasztaltál még életedben, jó szived van, tehát könnyen hisesz. De lássuk csak a tárczát; jól emlékszem, mennyi pénz volt benne.

Fölnyitotta a tárcát. — egészen üres volt.

— A pénz nincs már benne. Iluska, add elő a pénzt!

— Nem adhatom, mert nálam nincs és nem is volt. Nem mondhatok egyebet, mint hogy e pillanatig semmit sem tudtam erről a tárczáról. Meg nem foghatom, mikép került a zsebeembe.

— Attól tartok, hogy nagyon is jól tudod mindezt, szólt Torjainé szigoruan. Azt csak nem gondolod, hogy elámithatsz, mikor ily világosan rád bizonyult a gonoszság? De én kész vagyok megbocsátani, mert tudom, hogy nyomoruságban, rossz társaságban nőttél fel, rossz példát láttál. Tapasztalhattad, hogy mi jót akarunk veled, de ép ezért jó utra kell térned. Ha őszintén megvalasz mindent és előadod a pénzt, megbocsátok és nem hagylak el.

— De hiszen mondta már, hogy nem tette, kedves mama, szólt Lilike szenvedéllyel.

— Lili, ne szólj most bele és ne biztasd, hogy eltagadja tettét.

— Igen bizony, szólt közbe Szeke-resné hevesen, csak még makaesabbul fogja tagadni, ha látja, hogy a Lilike kisszony a pártját fogja. Uram Teremtőm, ki gondolt volna ilyen gonoszságra! Bizonyos, hogy a pénzt már eldugta vagy odaadta valakinek. Most már értem, miért volt tegnap óta olyan zavart, mért félt és reszketett. Persze gyanította, hogy végre is kiszülhet a tolvajsága. Akkor járt oda a pénzzel, mikor elküldtem a szomszédba s odamaradt vagy két óráig. No, csak valld meg, hol jártál?

— Azt nem mondhatom meg, de pénzt nem vittem, a tárcza nem volt nálam. Jó nagyanyám az égben soha se bocsátaná meg, ha ilyen gonosz tettet követtem volna el.

És hiába intették, biztatták a leánykát, hogy vallja meg tettét őszintén: mindig csak azt felelte, hogy nem mondhatja, mert nem tette. Nem sirt, nem dureszkodott, csak egy nagy könnyesepp tolult néha a szemébe s szeliden, de végtelenül szomoruan állt ott, úgy, hogy még Torjainé is megsajnálta, Lilike pedig majd-hogy sirva nem fakadt. Arról pedig szentül meg volt Lilike győződve, hogy Iluska igazat beszél. Torjainé végre így szólt:

— Látom, hogy konok vagy. Talán azoktól félsz, a kik e gonosz tetre biztattak. Adok neked időt a meggondolásra. Fontold meg jól, a mit mondok: ha őszin-

tén megvallod az igazat, megbocsátok és ezentul is gondoskodni fogunk rólad.

Ezzel Torjainé és Lilike távoztak. Lilike nagyon komoly volt az egész uton, nem csevegett a mamával, mint máskor szokott. Nem lehetett épen mondani, hogy duzzog, mert ezt Lilike soha sem tette, sokkal jobb és szeretőbb gyermek volt; de már arról nem tehetett, hogy most az egyszer nem tartotta helyesnek, amit a mama tett. Hogy nem tudja a mama elhinni, amit Iluska mond? Hiszen csak rá kell nézni, mindjárt látja az ember, hogy igazat beszél.

A mama jól látta, mi jár Lilikének a fejében s így szólt hozzá:

— Kedves kis lúnyom, minthogy semmikép sem akarod elhinni védenczed bűnösségét, hát ne beszéljünk róla. Idővel ő majd megvallja maga, vagy pedig bizonyítékot találunk és akkor be fogod látni, hogy helytelenül cselekedtél, mikor nem bíztál mamádban. Hanem én nem nehezelek rád, kedves kicsikém.

Lilike szeretettel csókolta meg a mama kezét, de nem volt meggyőzve. Ott-hon is csöndes, szomorú maradt s a jó szülők, kik annyira szerették kedves gyermeköket, igazán megsajnálták, hogy olyan nagy bánata van a miatt a kis csavargó leány miatt. Másnap reggel tehát az apa magához ölelte és így szólt:

— Édes kis leányom, mi a mamával újra tanakodtunk erről a szomorú esetről. Lásd, mi öregebbek vagyunk, sokat láttunk, tapasztaltunk az életben, neked hinne kellene, a mit mi mondunk. Mamád jól figyelt Iluskára, mikor vallatta s

nincs kétsége, hogy a te boldogtalan védenzed bűnös.

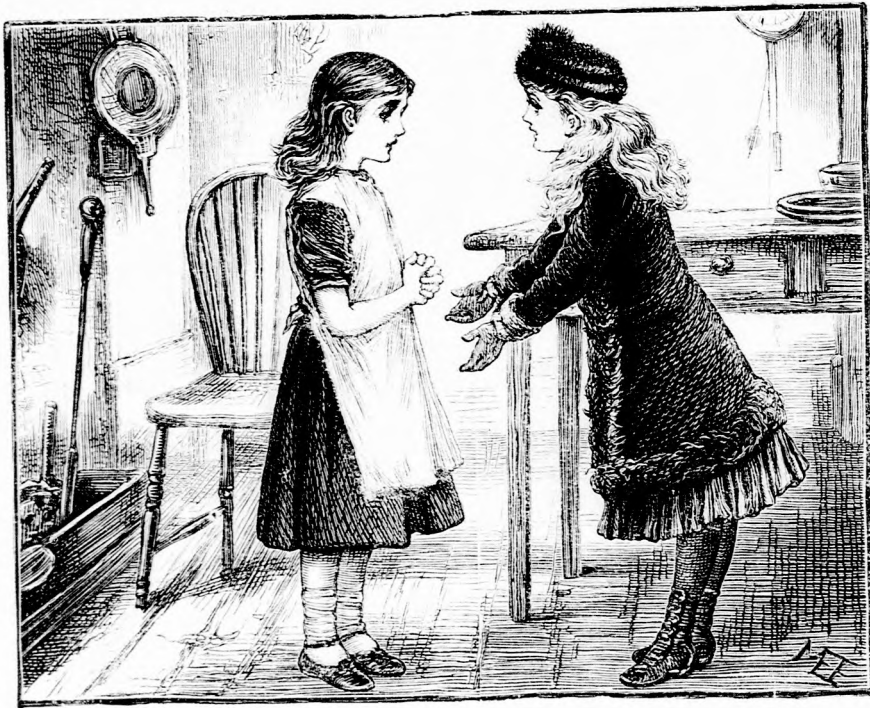
— Oh apácskám, a mama nem nézett Iluskának ugy a szemébe, mint én, nem látta, milyen tiszta, ártatlan az ő tekintete. De én láttam, én szembe néztem vele.

— Jó gyermek! Te azt még nem tudod,

milyen csalfaságra, tettetésre képesek az emberek.

— De Iluska nem. Oh apácskám, hidd meg, itt valami nagy tévedés van.

— Majd kiderül. Ép ezért a mamával abban állapotunk meg, hogy még egy kísérletet teszünk, még pedig ezuttal

...ITT VAGYOK, LÁTOD. (Lásd a 342. lapon.)

te fogod tenni. Elmegy oda újra a mamával, aztán magadra hagynak Iluskával. Akarom hinni, hogy ő csakugyan hálás irántad, a ki olyan jó voltál hozzá; no's tehát te majd beszélsz vele és fölszólítod, mondja meg neked őszintén az igazat. Tudtára adod, hogy ha mindent megvall, én is megbocsátok, gondoskodom róla és

elfelejtjük ezt a botlást; ha pedig nem vallja meg az igazat, akkor soha sem fog téged többé látni. Vállalkozol rá, hogy ilyenformán beszélsz vele?

— Oh hogyne, édes jó apácskám! És tudom, nekem meg is mondja az igazat. Köszönöm, kedves apácska, hogy ezt határozottatok. Ti olyan jók vagytok!

Alig várta, hogy indulhasson s ezután, mi tagadás benne, a nevelőnőnek megint volt oka, hogy elégedetlen legyen

Lilike leczkéivel. Végre elmúlt az ebéd s megjött a séta ideje. Lilike oly szaporán lépegetett, hogy a mama alig birt vele

...EZÜST HAJÓ, TELERAKVA CZUKORKÁKKAL. (Lásd a 344. lapon.)

lépést tartani. Nemsokára ott voltak a Szekeresné házaeskájánál és benyitottak. Szekeresné a konyhában dolgoztatott.

— Épen jól találjuk így, szólt Torjainé. Én itt maradok, te pedig Lilikém, menj be Iluskához.

Lilike benyitott a szobába. Iluska ott ült az ablak mellett s kezére támasztva fejét, szomoru gondolatokba látszott merülni; halvány is volt, de egy kicsit kipirult, mikor Lilikét megpillantotta. Eléje szaladt és könyezve kiáltá:

— Lilike kisasszony! Oh, nem hittem, hogy még valaha lássam!

— De itt vagyok, felelt Lilike barátságosan. (Lásd a 340. lapon.)

A két gyermek egy pillanatig szemben állt, aztán Lilike szólalt meg:

— Iluska, nagyon komoly beszédem van veled. Apácskám küldött, hogy valld meg nekem az igazat, de őszintén, mindent, úgy a hogy történt.

— Edes Lilike kisasszony, én már tegnap megvallottam volna, akármit követtem volna el. De én nem vettem el a tárczát, igazán nem. . . nagyanyám sokszor megmagyarázta nekem, milyen csuf dolog az efféle, azért szöktem is el a Boglyas Kata elől. És most megloptam volna jötevőimet! Oh, nem, nem tettem!

Lilike egészen fölvidult.

— Én nem is hittem! És most ugy-e a tiszta igazságot mondtad?

— A tiszta igazságot.

— Tudtam én azt! Így nem is lesz semmi baj. Apácskám azt mondta, hogy ha nekem igazat mondasz, akkor minden rendben lesz ismét; de ha nem mondanál igazat, akkor soha sem láthatnál engemet. Ez pedig borzasztó volna, ugy-e?

Lilike nagy meglepetésére Iluska szemei megteltek könnyel s még szomoruban mint valaha, mondá:

— Akkor hát vége, nem fogom többé soha látni!

— Hogyan? Hát nem mondtál igazat?

— De igen, és épen mert igazat mondtam, soha sem fogjuk többé egymást látni.

Lilike nem értette ezt mindjárt s meg is vallotta. Iluska azonban mihamar megmagyarázta:

— Mikor én az igazat mondom, hogy ártatlan vagyok, hogy nem vettem el a tárczát, akkor nem hisznek nekem, azt hiszik, hazudozom, mert minden én ellem bizonyít. Csak akkor hinnének nekem, ha azt mondanám, hogy én loptam el a tárczát, már pedig az hazugság volna, ha mondanám.

Lilikének egy kicsit össze kellett szedni az eszét, hogy megértse, de aztán mégis megértette, csakhogy ekkor maga is még inkább elszomorodott.

— De hisz ez így borzasztó, Iluska! Pedig igazad van. . . apácskám azt kívánja, hogy az igazat mondd és ha azt mondod, nem hiszi el, hazugságnak gondolja; ha pedig hazudnál, akkor elhinné, igaznak tartaná és megbocsátana. Istenem, de hát mit tegyünk?

Iluska megadással vonogatta a vállát, hogy ő nem tudja, nem segíthet, akármi történik is. De Lilike nem akart egykönnyen belenyugodni és törte a fejecskéjét, csakhogy nem igen bírt valami okosat kitalálni.

— Nézd csak, Iluska, mondá végre, hátha azt mondanád, a mit apácskám kíván? Akkor aztán nem volna semmi baj.

— Hogy ne volna! Akkor tolvajná az igazat mondanám magam magamat, pedig nem vagyok az. Hazugságot mondanék, pedig

nagyanyácskám mindig azt beszélte, hogy a hazugság bűn és ezen kezd, a ki rossz utra téved.

— Persze, persze, hiszen azt én is tudom... nekem is mondta mamácskám és én mindig őszintén megvallok neki mindent, még ha rosszat tettem is. Igazad van, Iluska, hazugságot ne mondj.

— Nem is teszem, felelé Iluska szomorú nyugalommal.

Épen akkor lépett be Torjainé. Lilike oda sietett hozzá és komolyan jelenté:

— Édes mamácskám, Iluska megmondta nekem az igazat, ez pedig az, hogy ő nem vette el a tárczát.

— Tehát megmarad konokságában?

— Oh mamácska, nem konokságból teszi. Tudja, ha magára vállalná a tolvaj-ságot, nem volna semmi baja, sőt épen akkor bocsátanátok meg neki. Tanácskoztunk is, nem volna-e jobb, ha azt mondaná, hogy csakugyan ő vette el a tárczát; de azt mondja, hogy ez hazugság volna, hazudni pedig nem szabad, ő tehát nem mondhatja azt, a mit te és apácska elhínnétek; nem tud segíteni a bajon.

Torjainé egy pillantig meglepetve állt ott. Sájátságosnak találta, hogy Iluska nem vallja meg a tárczalopást, mikor tudja, hogy épen ebből nem lesz baja. Egyelőre azonban Torjainé nem tudta, mit gondoljon igaznak, azért tehát így szólt:

— Jól van, most egyelőre nem tehetünk semmit. Jőjj, Lilikém, otthon elmondod apácskának az egészet, ő majd fogja tudni, mit tegyen.

Elmentek. Iluska végtelenül busan nézett utánuk, szemei megteltek könnyel,

de azért nem szólt semmit, egy hangot sem. Lilike, mialatt hazafelé mentek, szintén szótlán és szomorú volt. Most már aggodott, mi lesz az ő kedves kis védenczével, kinek ártatlanságáról ő meg van győződve, míg szülei semmikép sem akarják hinni.

Csipős hideg téli nap volt, szaporán gyalogolva mentek tehát bázsa a kapun Lilike szinte futva sietett be, hogy mielőbb a meleg szobába jusson. De a tornáczon hirtelen elébe toppant valaki és ölébe kapta. Lilike egy pillanatra megijedt és fölsikoltott, de épen csak egy pillanatra, mert azután vig kacajjal megölelte támadóját és fölkiáltott:

— Zoltán! Zoltán! Jaj de örülök! És nem izentél, hogy jössz, te csunya!

— Dehogy nem izentem! Csakhogy megkértem a nénikét, ne szóljon neked, mert meg akartalak lepni.

— Így is jól van, így még inkább örülök! Jaj de megnőttél megint, mióta láttalak! Én mindig olyan kicsi vagyok melletted!

— Természetes! Remélem, az is maradsz mindig.

— Igen ám, de akkor soha sem fogok veled birni.

— Nem bizony. De én fogok tudni rajtad segíteni, ha valami bajba jutsz.

— Jaj, ha most is tudnál segíteni. Olyan nagy bajban vagyok!

— Lám, akkor hát épen jókor jöttem. Halljuk, mi a baj.

— Oh, az hosszú történet...

— Nagyon is hosszú arra, hogy itt elmondjad, szólt közbe a mama. Hideg

van, menjünk be. Zoltán most itt marad pár napig, majd elbeszélgethettek.

Alig hogy bementek, már vendégek érkeztek, Zoltánnak is, Lilikének is játszótársai és nagy multság folyt. Lilike tudta, hogy neki mint házi kisasszonynak, kötelessége vendégeit szórakoztatni és arról gondoskodni, hogy vig multságban ne legyen hiány. Neki magának egy csöpp kedve sem volt a kaczagásra, mert mind-

untalan az jutott eszébe, milyen szomorúságban hagyta el szegény Iluskát; de hát mások ezt nem tudták, nem is értették volna s a fiúk és leányok nem azért jöttek, hogy szomorú dolgokat hallgassanak. Lilike tehát elhallgatta a maga baját és olyan kedves, szeretetreméltó volt, mint mindig. Jó mamája pedig nagyon örült, hogy Lilikének annyi játszótársa gyűlt össze; így legalább nem ér rá, hogy min-

NAGY HANGVERSENY. (Lásd a 347. lapon.)

dig csak azon a csavargó kis leányon törje a fejét és hiába busulgasson.

Adott is a mama olyan nagyszerű ozsonnát, hogy a gyermekek alig győzték végig enni. Meg volt rakva az asztal mindenféle jó csemegével, középen pedig nagy ezüst hajó állt, telerakva cukorkákkal, melyekből mindenki vehetett, a menyit akart. (Lásd a képet a 341. lapon.) Tele is rakták a zsebeiket, sőt még Lilike is

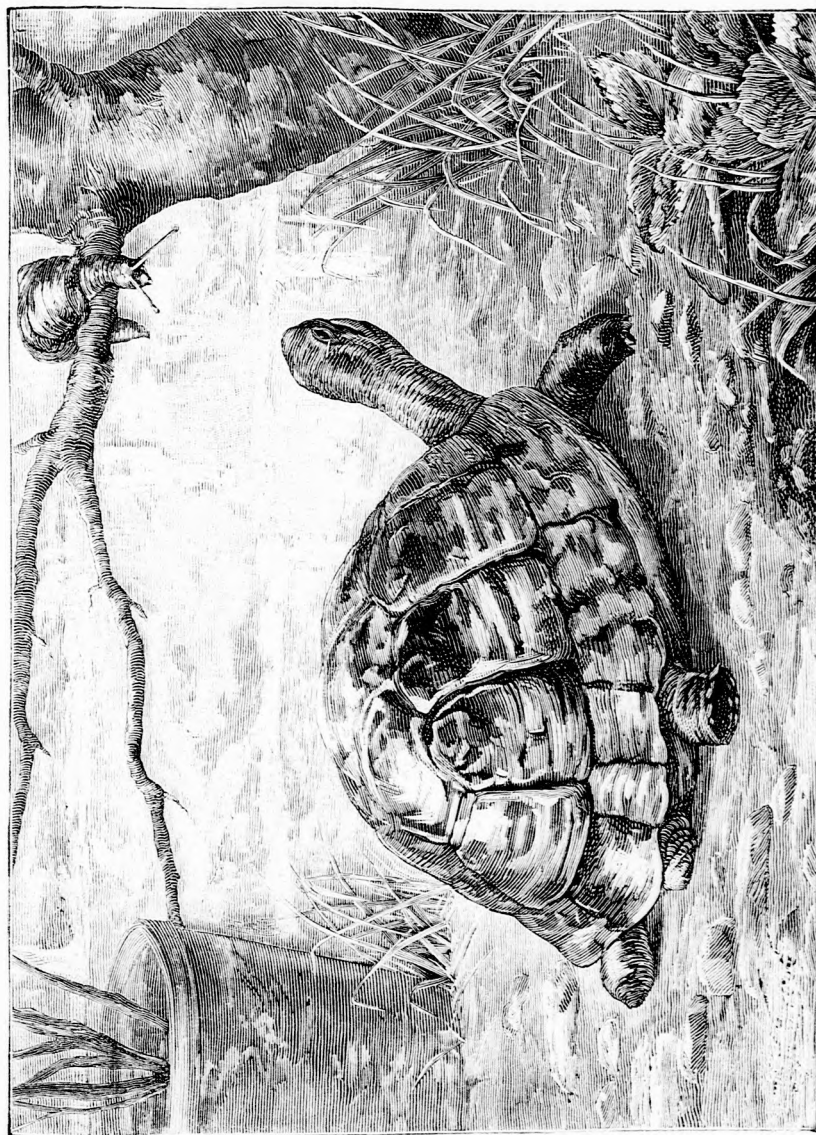
nagy csomót rakott félre, mintha neki nem volna elég része mindenféle csemegében. Nevettek is rajta, de ő hagyta őket nevetni és egy fiókba elcsukta a cukorkákat.

— Majd éjjel megéhezik és idejön lakmározni, ingerkedtek vele.

Lilike mosolygott, de nem árulta el, hogy ő bizony nem éffélére gondol. Iluskára gondolt ő, arra, hogy mikor legkö-

zelebb találkozni fog vele, ad neki egy jó csomó édes csemegét. Nem is akarta

ő ezt titokban tenni, mert mihelyt vendégei elmentek, sietett a mamához és

A TEKNŐCZ ÉS A CSIGA. (Lásd a 347. lapot.)

elmondta neki. A mamának azonban ideje sem volt, hogy feleljen, mert éppen

ekkor lépett be Szekeresné és egészen megzavarodva mondá:

— Nagyságos asszonyom . . . bocsánatot kérek, hogy zavarom . . . de nem tudok mit csinálni. . . az a kis leány, a kit reám biztak. . . Iluska megszökött tőlem, eltűnt!

(Folytatása következik.)

A JANIKA LEVELE.

(Képpel a czimlapon.)

HÁT megértük a csodát! . . .

S bele sok idő se mult —

Ime olvasni és írni

A Janika megtanult.

*Igaz, hogy nagy haladást
Ő kigyelme még nem tett, —
Mert hát bizony dülöngöző,
Ákom-bákom betűt vet.*

*Amde örömünk ezéért
Egy csöppel sem kevesebb —
Jöszte, írjunk Janikának
Szép köszönő levelet.*

MI TÖRTÉNT AZ ERDŐBEN.

— Példázat. —

VASTAG rétegben borította a lehullott falevél az erdő talaját. Évek óta gyült rétegről rétegre s pompás buvóhelyül szolgált mindenféle apró csuszó-mászó rovarnak. Mikor esőnd volt köröskörül, a százféle kis bogár előbujt a száraz levélhalmaz alól és sütkérezett a napon. Ha pedig valami veszedelmet látott vagy eső zuhogott, elbujt mélyen a védő levélréteg alá. A kik ott laktak, mindnyájan nagyon meg voltak a dolgukkal elégedve.

Váltig csodálkozott ezen egy fiatal pillangó, mely vig röpködése közben oda tévedt az erdő sűrűjébe. Neki itt semmikép sem tetszett a dolog és sajnálkozva nézte a földön csuszó-mászó férgeket.

— Ti szegény boldogtalanok, nem is értem, hogy tudtok megélni. Hiszen csak nagy kinosan birtok mozdulni, a földről pedig már épen nem tudtok fölemelkedni. Pedig csak itt fent van az igazi boldog élet. Kedvünkre röpkedünk egyik bokorról a másikra, fürdünk a ragyogó napfényben s gyors szárnyaikon egy pillanat alatt ott vagyunk, a hol akarunk.

A szegény csuszó-mászó férgek ezt boszankodva hallgatták, mert nem tudtak rá felelni, úgy látszott, hogy a hetyke pillangónak igaza van. De épen e pillanatban erős szárnycsattogás hallatszott, egy madár jelent meg, hirtelen bekapta, lenyelte a pillangót, aztán vigan odább röpült. Mikor a csuszó-mászók ezt látták, egyikök nagy büszkén mondá:

— No lám, hogy megjárta a hetyke pillangó! Bezzeg nem mentette meg a szárnya, mert a madár még gyorsabban tud röpülni. És mi majd hogy el nem hittük, hogy ő különb teremtés, mint mi. Szó sincs róla! Mi sokkal különbek vagyunk! Nekünk nem árthat semmi veszedelmes madár, mi egész bátorságban élünk itt a biztos földön, elrejtőzünk a száraz lomb alá és nem félünk semmitől.

— Ugy van, mi sokkal különbek vagyunk! mondák mind a többiek.

Épen akkor azonban egy fás szekér közeledett. A megterhelt szekér kerekei mélyen nyomódtak bele a talajba s mert épen lejtős hegyoldal volt, a szekér gyorsan haladt. A csuszó-mászó apró teremtetések szerettek volna kitérni az utból, de csak lassan bírtak mozogni. A kerekek egész sereg apró rovarat nyomtak agyon.

Mikor a szekér már messze volt s a nagy szerencsétlenség megtörtént, egy öreg bogár így szólt az életben maradtakhoz:

— Lássátok, mily hamar elérte a büntetés a pillangót is, de a mi atyánkfiait is! Egyik is, másik is, magát hitte különbnek, becsmérelte a másik jó tulaj-

donságait. Okuljatok belőle, hogy ne kiesínylejétek a jót, a mivel más bir. Egyiknek ez, a másiknak az válik hasznára vagy veszedelmére. A pillangó megmenekült volna, ha el tud bujni a lomb alá, a pajtásaink pedig, ha röpülni tudtak volna. Ne bizakodjék el tehát senki, ha ki tud is kerülni olyan bajt, mely másvalakinek vesztére vált; mert senki sem olyan tökéletes, hogy őt magát is baj ne érhetné egyszer.

NAGY HANGVERSENY.

(Képpel a 344. lapon.)

EZ aztán a muzsika!

Szana széjjel hangzik a' ; . . .

Valamennyi közt legjobban

Évíja a kis Marika.

Csingi-csenge, zsingi-zsong,

Kürt riad, rezg a doromb,

Csiling-cseleng, duvaj-duvaj —

Még a hegy is bele kong.

Pista az ő Erkelök —

Márhogy: a karmesterök.

Igy haladva, koncertezni

Még eljönnek Pestre ök.

A TEKNŐCZ ÉS A CSIGA.

— Állatmese. —

(Képpel a 345. lapon.)

ATEKNŐCZ kényelmesen éledélt egy csöndes ligetben. Eleséget talált bőven, ellenség nem zavarta, sétálgathatót kedvére és nem lett volna semmi baja, ha egy kicsit nem unatkozott volna. De pajtása nem volt, mert a többi állatok, melyek ott tanyáztak, nevték a nehékesen mozgó teknőcöt és szóba sem álltak vele. Az pedig bizony unalmas, mikor nincs kivel beszélgetni.

Egy napon a teknőcz megint csöndeskén baktatva mászkálgatott, mikor a feje fölött megszólalt valaki:

— Jó napot, kedves rokon? Hogy mint vagy ezen a szép napon?

A teknőcz csodálkozva pillantott föl, mert el sem tudta képzelni, miféle atyafia lehetne neki itt e tájon, kivált a magasban, a hol csak a madarak repülnek. A madarakkal már bizony hiába akarna atyafiságot tartani.

Nem is madár volt az, aki megszólította, hanem egy kis csiga, mely fölmászott volt a fára és egy ágról lehajolva szólalt meg.

— Te szóltál hozzám, csiga barátom? kérdé a teknőcz büszkén.

— Persze hogy én.

— No már azt szeretném tudni, mért mondtad, hogy rokonok vagyunk? Semmit sem tudok erről az atyafiságról.

— No, no, azért ne neheztelj, én csak onnan gondoltam, hogy rokonok vagyunk, mert mind a ketten a hátunkon hordjuk a házunkat és egyformán lassan mozgunk.

— Ohó, kikérem az ilyen összehasonlítást. Az én házamból száz olyan kis csigaház is kitelik, jární pedig én sokkal jobban tudok, mert nekem lábam van. még pedig négy, neked pedig egy sines. Többé hát ne merd magad hozzám hasonlítani.

— Ejnye bizony, de nagyon rátartós vagy, szólt a csiga. Ha olyan nagyon különb vagy, hát jőjj ide föl hozzám a fára.

— Már minek mennék én föl a fára?

— Hát ha annyira különbnek tartod magadat, kell legalább is annyit tudnod, a mennyit én tudok. Már pedig én, mint látod, itt főt vagyok a fán.

A teknőcz tudta, hogy ő nem bir oda fölmászni, azért boszusan dörmögte:

— Hitvány kis csiga, hogy kérkedik!

— Nem biz én, eszem ágában sem volt a kérkedés, felelt a kis csiga. Hanem

te gőgösen megvetted a barátságomat és most rögtön utólérte kevélységedet a büntetés, mert a ki kevélykedik, annak az a legnagyobb büntetése, ha látja, hogy a kít megvetett, az mégis különb nálánál.

A teknőcz boszusan ment odább és most már sajnálta kevélykedését, szeretett volna megbarátkozni a csigával. de ez nem állt vele többé szóba s a teknőcz azontul is csak unatkozott.

BÁBU MOSDATÁS.

JAJ, de piszkos vagy Viczám!
Hol keverted össze magad?
Szörnyűség ez, igazán, —
Kezem szinte hozzád ragad!

Hát mit tegyek veled én?
Milyen ronda fejed, vállad!
Hol a kézi kis kefém?
Jöszte Viczám, megsikállak!

A BÚVŐS SERLEG.

— Középkori rege. —

(Folytatás)

JNTETT a zsoldosoknak s ezek megragadták Petur vitézt, aztán a börtönbe, a kinzó kamarába vitték. Itt megkötözték, a bakó előlépett és mindenféle borzasztó eszközökkel kinözni kezdte a szerencsétlen ifjut. Petur vitéz eleinte hősiezen tűrte a kinzást, de végre elfogyott az ereje; feje szédült, gondolatai összezavarodtak, már alig tudta, él-e még vagy meghalt, a bakó pedig még egyre kegyetlenebb kinzásokat talált ki s Petur vitéz nem bírhatta tovább, végre is megmondta, hogy a bűvös serleg az a titkos varázsszéköz, mely neki a kincseket adja. A király, ki ott állt és nézte, gunyosan diadalmaskodva mondá:

— No lám, hogy megvallottad. Ide azzal a serleggel! Megpróbálom, igazat mondtál-e? Ha igaz, akkor én is beváltom szavamat, szabadon bocsátalak, mehetsz a hova tetszik.

A próba a király meglegedésére ütött ki, nem sokára tehát szabadon bocsátották Petur vitézt. Előbbi fényes lakásába azonban nem térhetett vissza, hanem kivitték a város kapuja elé s ott azt mondták neki, hogy nagy a világ, mehet, a merre lát.

Boszuvágytól eltelve indult utnak. Nem messzire találkozott több vitézzel, kik pár nappal előbb legjobb barátai voltak. De ezek most már tudták, hogy vége a hatalmának, gazdagságának; alig álltak vele szóba, ekkor is csak azért, hogy csufolják, mért volt olyan ügyetlen, hogy elvesztette drága kincsét; mikor

pedig emlékeztette őket, hogy örök barátságot fogadtak neki, gunyosan felelték:

— Hja barátom, az akkor volt! Akkor te gazdag, hatalmas voltál, most pedig szegény ördög vagy. Majd ha ismét kezdedben lesz a bűvös kincs, akkor ismét barátaid leszünk.

Ezzel ott hagyták s Petur vitéz elsomorodva ballagott tovább. Láttá most már, milyen hiába való életet élt itt, milyen oktalanul hitt ravasz bizelkedőknek, kik hasznukra fordították az ő hiúságát.

— De végre is csak magam vagyok a hibás, szólt magában nagy busan. Elfelejtettem a fogadalmamat, utólért a büntetés, kincsemet nem használtam jóra. Az öreg remete szava beteljesedett. Most megint csak olyan szegény vagyok, mint mikor még nem volt kezemben a bűvös serleg. De jóvá teszem hibámat, ezentul csak jóra fogok törekedni, van erős karom, van jó kardom és majd meglátják, hogy Petur vitéz mégis derék vitéz.

Ez az eltökélés kissé megvigasztalta s mikor beesteledett, egy nagy erdő szélén pihent le. Ájtatosan imádkozott és aludni készült, mikor a közeli bokorban hirtelen nagy világosság támadt s valaki az ő nevét kiáltotta. Odatekintett és a vén remetét pillantotta meg, kitől a bűvös serleget kapta.

Szégyenkezve, megzavarodva ugrott föl és szeretett volna valamit szólani, de nem tudott mit. Az öreg remete azonban megszólalt:

— Nem hallgattál intésemre, elvesztetted a drága kincset, melyet tőlem kaptál s utólért a büntetés, a szégyen és

szenvedés. Haragudnom kellene, de hallottam őszinte megbánásodat, látom szomorúságodat, azért tehát módot akarok neked nyújtani arra, hogy jó utra térj. Az elveszett kincs helyett kaphatsz másikat. Válassz, a mit akarsz, de jól gondold meg. A mit kívánsz, meglesz, de figyelmeztetlek, hogy az csak úgy válik javadra, ha igazán jót kívánsz.

Petur vitéz nagy örömmel hallotta ezt. Nem is gondolkozott sokáig, hogy mit kívánjon. Mit kívánhatna jobbat, mint a mivel megtorolhassa a gonosz király ármányát és visszaszerezhesse elveszett kincsét? Azt kívánta tehát, hogy olyan erős legyen, hogy senki se bírasson vele.

— Jól van, kívánságod teljesült, felelt az öreg-remete.

Petur vitéz meg akarta köszönni, de mielőtt szólhatott volna, a fény és vele a remete alakja is eltűnt. Néma csönd volt köröskörül s Petur vitéz eleinte kételkedett, nem valami álom volt-e az egész. Egy jókora fa mellett állt, ezen akarta megpróbálni, csakugyan erősebb-e mint volt. Megragadta a fát s ime oly könnyen kitépte gyökerestől, mint valami gyöngedudvát.

— Igaz, igaz! kiáltá örveendezve. Kívánságom teljesült. Jaj neked, álnok király, jaj nektek, nem menekültök boszum elől!

Lepihent, hogy pár órát aludjék, de már hajnalhasadása előtt talpon volt és megindult vissza, a király székvárosa felé.

Amint a kapuhoz ért, utját állták az örök, kik ráismertek és tudtára adták, hogy a király megtiltotta bebocsátását. De Petur vitéz ezzel nem törődött, mikor

pedig az örök szembeszálltak vele, egy pillanat alatt leverte valamennyit, úgy hogy aki még épkezélab maradt, rémülten menekült a királyi palota felé. Itt már egész csapat katona állta utját Petur vitéznek, de ezektől sem rettent meg. És hiába szállt egész sereg szembe vele. — hatalmas csapásokkal szétverte és benyomult, hol a király épen nagy lakománál ült udvaronczaival. A zaj hallatára ijedten kérdezték, mi történik oda kint s nem akarták elhiüni, mikor a megrémült szolgák jelentették, hogy Petur vitéz tért vissza és mindenkit lever, aki szembe mer vele szállani. Egyszerre aztán ott termett a lakomázók közt.

— Fogjátok el, szurjátok le! parancsolá a király.

Az udvaroncok fölugrottak és biztak abban, hogy sokan vannak, tehát legyőzhetik a haragos Petur vitézt. De ebben csalódtak. Petur vitéz hatalmas kardja előtt szétfutottak, mint a polyva a szélben, a ki pedig nem futott, az halva terült el. Rettegve győződtek meg, hogy nem birhatnak vele.

Hanem azért Petur vitéz, mikor már mind leverte a fegyvereseket, mégis nagy boszusággal nézegetett körül, mert észre vette, hogy czélját nem érte el. Míg ő az udvaroncokkal viaskodott, a gyáva király egy hátsó ajtón elillant és minden ajtót becsukott maga mögött. Természetesen magával vitte a bűvös serleget is, melyet Petur vitéz vissza akart szerezni. Petur vitéz utána eredt, egymás után fölfeszítette az ajtókat, de hasztalan kutatta össze az egész palotát, a királynak nem akadt nyomára, és csakhamar megtudta, hogy a

király, néhány hü emberével, még a városból is elfutott. Kétségkívül valamelyik erős várába menekült, hol nagy serege is van. Már oda Petur vitéz nem követhette és így le kellett mondania a reményről, hogy bűvös serlegét visszaszerezhesse.

Pár napig még ott időzött a városban, de mikor látta, hogy ott semmit sem érhet el, arra szánta magát, hogy tovább megy vitézi kalandokat keresni. Csodás erejének hírére megint sok deli vitéz gyülekezett körébe s ezekkel tanakodott, merre induljanak.

— Tudnék én egy jeles dolgot, mondá egyik vitéz. Az én hazámban már évek óta szörnyü módon garázdálkodik egy rablóvezér. Hatalmas vára van egy magas sziklatetön, hol senki sem tud hozzá férni. Onnan csatlósaival le-lecsap a vidékre és messze földön mindenki retteg, ha csak a nevét hallja is. Fölperzseli a falvakat, rablánczon hurcolja el az embereket s maholnap kipusztítja a fél országot. Ezt a gonosz embert megfégezni, az már aztán derék dolog volna.

— Jól van, hát megteszem, felelé Petur vitéz.

Mikor ezt mondta, szeme véletlenül a gyűrűre tévedt, melyet a talján hercegtől kapott volt. Ezt a gyűrűt már rég nem szivesen nézte, mert a gyémántkő fénye egészen eltűnt, helyette mintha közönséges kavics lett volna a gyűrűbe foglalva. De most a gyémánt megint fényesebbnek látszott s Petur vitéz megörült, mert azt látta ebből, hogy helyes dolog az, a mire most vállalkozik.

Az már igaz, hogy derék dolog volt, a mit végzett. Vitéz barátaival neki indult

a rab
Az
a tám
a tám
maga
csapa
hetetl
feleler
az ed
földr
Utolj
Eddig
vele, r
bizott
ellenf
a csat
neki r
ritette
futott
lalta.

U
A
közölt
beküld
ma, Bo

vált
f. é.
fest

mi i
vad

a rablólovag várának és ostrom alá fogta. Az elbizakodott rablóvezér eleinte nevette a támadást és egy kis csapatot küldött ki a támadók ellen; de ezt Petur vitéz egymaga lekaszabolta. Jött aztán nagyobb csapat, de ez sem bír megállani a győzhetetlen erejű Petur vitéz előtt és végre félelem szállta meg a rablóvezér seregeit, az eddig rettegő emberek pedig messze földről siettek a jeles vitéz táborába. Utoljára a rablóvezér maga jött elő. Eddig még senki sem mert szembezállani vele, mert óriás erejű férfiú volt; most is bizott magában, hogy megöli veszedelmes ellenfelét. De utolérte sorsa, mert amikor a csatában találkozott Petur vitézzel, ez neki rontott és rövid viaskodás után letértette. Elfogták a gonoszt, serege szétfutott és a sziklavárat Petur vitéz elfoglalta.

(Vége következik.)

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »*Kis Lap*« XXVII. köt. 19-dik számában közölt vonalas rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Sütő Ilon, Szathmáry Margit és Emma, Bohátsek Géza, Szűsz Ilona.

G Y Á S Z.

Egy kedves olvasótársatok

WINDISCH MARGITKA

vált meg ifju életétől, 11 éves korában, f. é. nov. 21. szerető szüleinek s hat testvérének mély fájdalomra.

Megenyhül a gyászolók bánata, ha mi is kivesszük belőle a részünket.

Nyugodjék békével a korán elhervadt virágszál!

Forgó bácsi.

BÜNTETÉS.

A feladott rejtvényekre helyes megfejtések érkeztek az ország minden s a külföldnek sok részéből. Valamennyit hűségesen közöltem és közlöm is, azokat kivéve, kik föl nem véve intésemet, hogy rongyos szélű, vagy moeskos levelet küldeni illetlen dolog, mégis ezen intésem ellen eselkedtek. A különben helyes megfejtések beküldőinek csak a lakezimét, vagy, ahol ez kitéve nincs, neve kezdő betűit teszem ide. Majd magukra vallanak azok, akiket illet. Ime: G. T. és L., H. P. és R., D. H. és K., I., Kéthely, H. Gy., K. M. és E.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

(Vége.)

Steffner Gusztáv. Afrika belsején Nachigall s más jelesek nyomán, akik magukban egyesítették a tudóst és a hőst, már többen nyomultak át. Így legújabbán Pogge, Brazza, Stanley s Wissmann, Zanzibártól egész a Kongo folyam torkolatáig hatoltak el, útjukban találva sok vad törzset, akikkel és a bámulatosan nagyszerű szépségben ragyogó, de kegyetlen természettel nehéz, néha halálos csatákat vívtak. E törzsek nevei közül főlemlitem a Nyam-Nyam, Vagago, Vadzsidszi, Vanyamvezi törzseket. A német császárság a Kongo tartományt meghódítva, most gyarmatot fog ott létesíteni. — **„Iréneke boszuja.”** Az elbeszélésben tehetség jelei. De sarkalatos hibája az, hogy nem a szeretet, hanem a szigor hódítja meg a gyermeket. Kisértse meg az átdolgozást az általunk megjelölt lélektani alapon. A kézirat minden pénteken délben átvehető. — **Vincze Jenő és Aurél.** Örömmel látlak titeket is a Forgó bácsi zászlója alatt. — **Hátsek Nándor.** Kérdésed fölösleges. Ha okom volna az ellenkezőre, a »*Kis Lap*«-ban megláthatnád. — **„Az elhagyott leányka.”** A nevedet kifelejtetted, úgy leveled, mint versed alól. Még a megfejtők sorába sem tehettelek bele; honnan jött a levél, azt sem tudom, mert ezt is elfeledted megnevezni. A megfejtés helyes, a versikéd pedig ugyancsak gyöngécske. Enyhébben szóltam volna műveeskédre, ha a neveden szólíthatalak volna. De így, ez üzenetből csak magad ismersz rá magadra. — **Szentes Lajos.** Feladványod csonka, mert nem tudni, mi sül ki az egészből. Figyelmeztetek, hogy a *Renthier* magyarítása *iramszarvassal* hibás, mert nem a *rennen* ígéből, hanem egy lapp vagy szamojéd szóból származik, mely egyebet jelent. *Renthier* magyarán *rénzarvas*. Hisz az

»iramszarvas« formájára az *Eleuthiert* meg *nyomorszarvasnak* kellene mondani magyarul. — **Krüzselyi Erzsike.** Igazi érdeklődéssel olvastam »a két nyuszu« történetét s igen szívesen közlöm, mert tudom, abban a te ügyes kis elbeszélésedben minden olvasótársad fog gyönyörködni. Csak azt várom, hogy valami képet is metszethessek hozzája. Kedves atyád sorai meghatottak. Üdvözlöm őt. — **Horváth Kálmán.** Azzala hírrel kedveskedel a leveledben, hogy a barátoddal kapuk fölött mászkálsz, fák hegyébe kuszol s hogy a te barátod onnan több ízben leesett s az ágacsok szétronsolták az orrát. Hát neked semmi bajod sem esett? Ti vagytok talán Vad Laczi és Rontó Pál? — **Grosz Kornélia.** Köszönettel vettem a gyűjteményt. Illető helyen nagy volt az öröm és hálálkodás. — **Borbély György.** Jól meg van szerkesztve, és meg is rajzoltatom. — **Viczián Zoltán.** A régi rejtvényt foglalt név nem eléggé jeles arra, hogy ilyen alakban be lehessen mutatni. A másik rejtvényt pedig küldd be még egyszer, mert a körvonatra irt betűk, nyilván a miért a levelet még azon nedvesen hajtottad össze, eltörölődtek s így nem olvashatók. — **Cserna Erzsike és Gutmann Klemiczka.** »A sári pap írása«-féle furcsaságot már több év előtt közöltem. A kedves levelet köszönöm. Az Erzsike írása takaros. — **Graus Aladár.** Tökéletesen igazad van, az »alá« hely- és nem időhatározó. A beküldő tollhibája, amelyt most utólag igazítok helyre, mert bizony az én figyelmemet is kikerülte. — **Schlesinger testvérek.** Abból a kedves versikéből csak annyit közöltem, a mennyi az én olvasóimat is érdekelhette. A többi már magánügyre vonatkozik. A fiúcska most 12 éves. — **B. B. L.** A kiadóhivatallal azonnal megtörtént az intézkedés. — **V. Szabó Anna.** A szíves megemlékezés jól esett. — **Widder Andor.** Jó. Sorát ejtem. — **Geiger Tercsi.** Még mindig nem vagyok megelégedve. A betűid határozatlanok. — **Vargha Dini.** Ebben a pillanatban úgy szakad a hó ablakom alatt, hogy ibolyaküldeményed annál kedvesebben esett, főleg pedig azért, mert nem meglegházi vagy kertji, de igazi mezei ibolyák. A szárocza szem nem érett ugyan, de mutatja az ősz enyhességét. Most persze nálatok is beköszöntött a havas idő. — **Spitzer Klára.** A számokat oly sűrűn irtad a betűk közé, hogy jobb lesz a rejtvényt még egyszer beküldeni, persze szabatos írásban. — **Novelly Hajnalka.** A »Forgó bácsi színházában« valamennyi bennfoglaltatik. (Megjelent az Eggenberger-féle — Hoffmann és Molnár — könyvkereskedésében. Barátok terén.) De kapható minden könyvárusnál. — **Kövré és Hieronymi testvérek.** A pénzküldeményt annak idején nyugtáztam a »Kis Lap«-ban. Tátrafüred után Blanka és Karola Héken voltak? De már most a fővárosban vannak

s szívesen veszem a látogatást pénteken délebben. — **á. a.** A rajz sikerült, de közlése már csak tavasszal eshetik meg. — **Maderspach Janka és Julka.** Ugy-e, már most van fogalmatok róla, milyen kéziratokkal kell néha megküzdenem. A második levél írójának a nevét érthető kiméletből nem közölhetem. — **Grúmáz Ernő.** A Forgó bácsi regementjébe való berukkolásodat én, a te öbestered, örvendő tudomásul veszem. — **Küszler Gizella.** Írásoddal meg vagyok elégedve s főleg azzal, hogy az iskolából szorgalmi jegyekkel mehettél haza. — **Roth Leona.** A távolba menő testvérnek a napi lapok közül legjobb lélekkel ajánlhatom a »Fővárosi Lapokat« (Athenaeum) a heti lapok közül a »Vasárnapi Ujságot« (Franklin.) A többire nézve részletes fölvilágosítással szívesen szolgál az Eggenberger-féle könyvkereskedés, melynél a megjelölt munkákból gazdag választék van készletben s ráim hivatkozva, a megrendelés láttatlanban is megtehető. — **Perczel György és Miklós.** Hogy ne fogadnának mindnyájatokat szívesen? Az új kis vitéztől is elvárom, hogy tudja: a »Kis Lap« katonájának mi a kötelessége. — **Némethy Samu.** A versike gyakorlatnak megjárja, de a nyilvánosság előtt még nem állhat meg. — **Szüz Ion.** A rajz egy ismert silhouette (árnykép) metszetnek ügyes utánzata, s ha nem csalódom: a Ströhl. Konevka vagy Fröhlich műve. A versikéről már kevésbé kedvező ítéletet mondhatok. Az, ha fordítás is, gyengécske. A rejtvényt illetőleg: »a sári pap írása« már régen volt közölve a »Kis Lap«-ban. — **Faragó Miklós és Bandi.** A »Kis Lap«-hoz arany sajtólásu, igen csinos borítéktáblákat árul jutányos áron *Hirhäger* Károly könyvkötő, Budapesten. — *Több rendbeli közleményt, (rejtvényt, elbeszélést stb), melyet itt egyenként elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Mi feltűnő van e szavakban?

Aranka, barátónője családjában Darvason, egy fonóban gyönyörűséggel hallgatott igen kedves legendákat, meséket, népdalokat, okosan pergetve rokkáját s tavasszal utazott vissza Zalába.

Jótekonyság.

A bölcsőde javára ujabban adakozott: Ádám Aranka 1 frt. — A már eddig kimutatott 389 frt 20 krral együtt összesen 390 frt 20 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!
Forgó bácsi.